

РЕШЕНИЕ

№ 5131

гр. София, 22.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 41 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА

при участието на секретаря НИКОЛЕТА СТ. ИВАНОВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ ЕМ. МАЛОСЕЛСКА Гражданско дело № 20231110147027 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава Осемнадесета, раздел I, чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба на Й. А. Н., чрез адв. К. Т., с приложено пълномощно, с която срещу "Е. е предявен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че правото на принудително изпълнение за вземанията на ответника, за които по ч.гр.д. № 28657/2013 г. по описа на СРС е бил издаден изпълнителен лист, въз основа на който е било образувано изп. дело № 5371/2018 г. по описа на ЧСИ М. Б., взискател по което е "Е., е погасено с изтичането на предвидения в закона давностен срок.

С исковата молба ищецът поддържа, че за периода от издаването на листа на 31.07.2013 г. до 11.10.2018 г., когато е било образувано изпълнителното дело по описа на ЧСИ Б. е изтекъл предвидения в закона давностен срок, с оглед което и правото на принудително изпълнение за вземанията е било вече погасено. Моли съда да постанови решение, с което да уважи предявения иск.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв. Г. Х. е подал писмен отговор, с който оспорва исковата претенция като неоснователна. Посочва, че след издаването на процесния изпълнителен лист първоначално е било образувано изпълнително дело № 7165/2013 г. по описа на ЧСИ М. Б., в хода на което са били извършвани изпълнителни действия, в резултат от които давността е многократно прекъсвана. На по-късен етап въз основа на същия изпълнителен титул е било образувано изпълнително дело № 5371/2018 г. Позовава се на разрешението, дадено с ТР № 3/2020 г. на ВКС, като счита, че давността за вземанията е започнала да тече на 26.06.2015 г., а след посочената дата същата регулярно е прекъсвала. Позовава се на наложен през 2018 г. запор, както и на искания на взискателя за извършване на конкретни изпълнителни действия за събиране на вземанията, съдържащи се в подадени до съдебния изпълнител молби на 11.09.2020 г., на 09.06.2021 г. и на 07.07.2022 г. Заявява възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК и моли за отхвърляне на исковете.

Съдът, като съобрази становищата на страните и събраните доказателства, приема

за установено следното от фактическа и правна страна:

Изложените от ищите фактически обстоятелства, от които произтичат претендираните права и формулираният петитум, дават основание на съда да приеме, че е сезиран с иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

С оглед правилата за разпределение на доказателствената тежест по иска с правна квалификация чл. 439 ГПК, ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание са настъпили факти, от които длъжникът черпи права, изключващи изпълняемостта на правото – в случая погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, както и наличие на правен интерес от провеждане на исковете, висящ (неприключил изпълнителен процес за събиране на процесните суми, при който взыскателят не е напълно удовлетворен).

В тежест на ответника е да докаже своите възражения и положителните факти, на които основава изгодни за себе си последици, т.е. да установи онези свои твърдения и правоизключващи възражения, от които черпи изгодни за себе си правни последици, като в конкретния случай носи тежестта да докаже наличието на обстоятелства, довели до спирането и/или прекъсването на погасителната давност за вземанията си.

Съдът приема, че безспорни помежду им следните обстоятелствата: че към предявяването на иска по чл. 439 ГПК висящо е било изпълнителното дело №5371/2018 г. по описа на ЧСИ Б.; че страните по това дело са страни и по настоящото исковото производство, доколкото процесното вземане е било прехвърлено на взыскателя /ответник/ по силата на договор за цесия; че заповедта за изпълнение е влязла в сила с оглед липсата на подадено в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК възражение, че длъжникът е бил уведомен за прехвърлянето на вземанията по листа, с оглед което и ответникът се легитимира като негов кредитор.

Ето защо и съдът приема, че спорните в настоящото производство въпроси са дали правото на принудително изпълнение за вземанията, за които в полза на ответника е бил издаден процесният изпълнителен лист, е погасено с изтичането на погасителна давност, спирала ли е давността в хода на изпълнителното производство и какво е правното значение на това спиране, респ. настъпили ли са обстоятелства в хода на същото, които да са довели до спирането или прекъсването на давността, преди тя да е изтекла, настъпила ли е перемпция и кога в хода на изпълнителното производство и какво е нейното правно значение за погасителната давност за вземанията.

Установява се от приетото в препис изпълнително дело № 201383880407165 по описа на ЧСИ М. Б., рег. № 838 в регистъра, воден от КЧСИ, че с молба от 23.10.2013 г. взыскателят „Юробанк България“ АД е подал молба за образуване на изпълнително производство въз основа на издадения изпълнителен лист срещу длъжника С молбата взыскателят е поискал съдебният изпълнител да извърши конкретни действия за събиране на вземанията по листа – да наложи запрори върху вземанията на длъжника за трудови възнаграждения и към търговски банки, както и да се извърши пълно имуществено проучване, като съдебният изпълнител, въз основа на установеното определи способа на изпълнение.

Върху гърба на изпълнителния лист са направени отбелязвания за извършени плащания за погасяване на вземанията на 21.11.2013 г., 19.12.2013 г., 21.01.2014, 25.03.2014 г., 23.04.2014 г., 20.05.2014 г., 10.10.2014 г., 10.12.2014 г., 27.04.2015 г., 27.05.2015 г., 26.06.2015 г.

Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 05.11.2013 г.

По делото на 24.10.2013 г. са изпратени запорни съобщения до „Меридиан – 21“ ЕООД като работодател на длъжника и до търговски банки за налагане на заповор върху

вземания на длъжника към тези лица.

С молба, подадена по изпълнителното дело на 05.11.2013 г., длъжникът е заявил, че ще погасява задължението си на месечни вноски от по 200 лева, считано от м.11 с.г.

Подадена и молба на 19.12.2013 г., с която длъжникът е поискал от съдебния изпълнител да вдигне наложения заповор върху банковата му сметка, за да може да погасява задълженията си.

На 19.12.2013 г. е изпратено заповорно съобщение до „Сомат“ АД като трето задължено лице.

С молба от 21.01.2014 г. длъжникът е поискал да бъде вдигнат заповорът на банковата му сметка в „Си Банк“ АД, като се е позовал на доброволните плащания, които прави по изпълнителното дело.

На 24.06.2014 г. е изпратено заповорно съобщение до „Т., с което е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника, а на 03.09.2014 г. заповорно съобщение е изпратено до „Г..

Със заповорно съобщение от 12.03.2015 г. съдебният изпълнител е наложил заповор върху вземането за трудово възнаграждение на длъжника, дължимо му от неговия работодател „Столичен Автотранспорт“ ЕАД.

С молба от 25.02.2016 г. ответникът „Е. е поискал да бъде конституиран като взыскател по изпълнителното дело поради прехвърляне на вземанията по силата на договор за цесия от 18.01.2016 г. С молбата е поискано от съдебния изпълнител да предприеме действия по принудително изпълнение срещу длъжника.

На 09.10.2018 г. взыскателят е поискал да прекрати образуваното изпълнително дело и да върне на взыскателя изпълнителния лист.

С постановление от същата дата органа по изпълнението е прекратил делото на основание чл. 433, ал. 1, т. 2 ГПК.

По молба на взыскателя „Е. от 23.10.2018 г. при ЧСИ М. Б. е образувано изпълнително дело № 5371/2018 г. С молбата за образуване е поискано съдебният изпълнител да извърши справка за наличие на банкови сметки, като при установени такива да бъде наложен заповор.

Със заповорни съобщения от **26.10.2018 г.** е наложен заповор на вземания на длъжника по банкови сметки в „Общинска банка“ АД, „Юробанк“ АД и „Обединена българска банка“ АД, като същите са получени на **29.10.2018 г.**, от когато и заповорите следва да се считат наложени.

По изпълнителното дело на 11.09.2020 г. е постъпила молба от взыскателя, с която е поискано налагането на заповор върху банковата сметка на длъжника в „Банка ДСК“ ЕАД. Посочен е актуалният размер на дълга, както следва: главница в размер на 13763,20 лева, лихви в размер на 6438,17 лева. Към молбата е приложен платежен документ за сумата от 18 лева.

С молба от 11.06.2021 г. взыскателят е поискал да се извърши справка за наличието на имущество на длъжника, като ако такова бъде установено – да се предприемат действия по събиране на вземането. Кредиторът е посочил, че претендира от длъжника вземания в размер на 13 763,20 лева – главница и 4740,66 лева – лихви. Приложен е документ за заплатена такса в размер на 6 лева по сметка на съдебния изпълнител.

По изпълнителното дело на 13.07.2022 г. е постъпила молба от взыскателя за налагане на заповор върху банкова сметка на длъжника в Те Дже Зираат Банкасъ – клон София. Приложен е документ за заплатена по сметка на ЧСИ такса за поисканото изпълнително действие в размер на сумата 18 лева.

По делото е постъпила молба на 05.08.2022 г., с която кредиторът е поискал да се извърши справка за наличието на банкови сметки на длъжника, като ако такива бъдат установени – да бъде наложен запор. Посочен е актуалният размер на дълга, както следва: 13 763,20 лева – главница и 6373,13 лева – лихви.

Молба с аналогично съдържание е постъпила по изпълнителното дело и на 21.09.2023 г.

Въз основа на издадената в настоящото производство обезпечителна заповед с постановление от 04.12.2023 г. съдебният изпълнител е спрял изпълнителното производство на основание чл. 432, ал. 1 ГПК.

Съобщението за спиране на изпълнението е връчено на вискателя на 20.12.2023 г., с оглед което и следва да се приеме, че определението за допускане на обезпечение на предявения иск чрез спиране на изпълнението е влязло в сила на **29.12.2023 г.**

Въз основа на така установеното процесуално развитие на изпълнителното производство по приложението на закона, първоинстанционният съд приема следното:

Погасителната давност се прекъсва с предприемането на изпълнителните действия - чл. 116, б. "в" ЗЗД, като в хода на принудителното изпълнение тя може да бъде прекъсвана многократно /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС- ОСГТК- т. 10/. Давността се прекъсва с предприемането на което и да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ, независимо от това дали то е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя на основание на чл. 18 от ЗЧСИ. Такива действия са искането на вискателя да се приложи определен изпълнителен способ, както и изпълнителните действия от този способ, като насочване на изпълнението чрез налагане на **запор/възбрана** върху определена вещ, присъединяването на кредитора, възлагане на вземането за събиране или вместо плащане, извършването на опис, оценка на вещта, назначаването на пазач, насрочването и извършването на публичната продажба и следващите действия до постъпването на сумите от проданта или плащанията от третите задължени лица. Не са изпълнителни действия, които прекъсват погасителната давност, образуването на изпълнителното дело, изпращането и връчването на покана за доброволното изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, набавянето на документи и книжа, назначаването на експертиза за определяне непогасен остатък от дълга, извършването на разпределение /ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКСОСГТК- т. 10/.

В случая изпълнителният лист е издаден в производство по чл. 417 ГПК, като длъжникът не е подал възражение по чл. 414 ГПК, предвид което и заповедта е влязла в сила на 20.11.2013г. Следва да се посочи, че от влизане в сила на заповедта за изпълнение е започнала да тече нова давност за вземанията по изпълнителния лист, чиято продължителност е 5 години. Съдът съображава, че с Тълкувателно решение от 28.03.2023 г. по тълк.дело № 3/2020 г., ВКС, ОСГТК, се възприе становището, че погасителната давност **не тече**, докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г., ОСГТК, ВКС.

В конкретния случай след 26.06.2015 г., давността за вземанията съдът приема, че е прекъснала с налагането на запори върху банковите сметки на длъжника на 29.10.2018 г. Следва да се посочи, че след тази дата с молби от 11.09.2020 г., 11.06.2021 г., 13.07.2022 г., 05.08.2022 г. и 21.09.2023 г. вискателят е искал от съдебния изпълнител да извършва конкретни действия, насочени към събиране на вземанията, за които е издаден изпълнителният лист. Не са налице данни съдебният изпълнител да е предприел действия съобразно поисканото от вискателя. Доколкото обаче кредиторът е сезирал органа по изпълнението с искания за прилагане на конкретни изпълнителни способности, то и делото е продължило да е висящо до спирането му от съдебния

изпълнител въз основа на акта на съда, влязъл в сила на 29.12.2023 г., в който момент безспорно давността за вземанията е спряла да тече.

Ето защо и следва да се даде отговор на въпроса дали давността относно правото на принудително изпълнение за вземанията е изтекла в периода от 29.10.2018 г. до 29.12.2023 г. и какво е правното значение на подаваните от възискателя молби, съдържащи искания съдебният изпълнител да предприеме конкретни действия за събиране на вземанията.

Съдът, в настоящия си състав, съобразява, че когато молбата, подадена от възискателя, съдържа искане за прилагане на посочените в нея изпълнителни действия, то сама по себе си тази молба и съдържащото се в нея искане не е предприемане на действия по принудително изпълнение. Такива действия биха били наложеният заповед, респ. насочването на изпълнението върху движими вещи на длъжника, поискано от възискателя. Извършването на същите обаче би прекъснало давността, но с ефект от поискването им, доколкото осъществяването им не е забавено по причина, за която възискателят отговаря. Така напр. с Решение № 127 от 12.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 2884/2021 г., III г. о., ГК е разяснено, че ако искането от кредитора е направено своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок по причина, която не зависи от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори то да е било нередовно. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно – с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. Ето защо и съдът намира, че към момента, в който производството по изпълнителното дело е спряно с оглед допуснатото обезпечение на предявения иск, давността за вземанията не е била изтекла, доколкото възискателят е поддържал от една страна висиящността на производството, а от друга е правил искания за конкретни действия, които искания предвид липсата на предприети действия от съдебния изпълнител са обусловили прекъсването на давността.

Независимо от горното, следва да се допълни, че относима в конкретния случай е и императивната разпоредба на чл. 3, т. 2 ЗМДВИП, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. За срока от тази дата до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Цитираната разпоредба е ясна – със същата за времето на извънредното положение е спряно течението на давностните срокове. Направеното от законодателя пояснение относно това кои срокове спират, а именно "с които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти", по мнение на настоящия състав на съда цели да поясни, че нормата е приложима както за погасителната давност, така и за придобивната давност. Аргумент в подкрепа на така направеното тълкуване е и разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от същия закон - по време на извънредното положение и два месеца след неговата отмяна не се налагат заповеди на банкови сметки на физически лица и на лечебни заведения, заповеди върху трудови възнаграждения и пенсии, обезпечителни мерки върху медицинска апаратура и оборудване, както и извършването на описи на движими вещи и недвижими имоти, собственост на физически лица, освен за задължения за издръжка, за вреди от неправомерно увреждане и за вземания за трудови възнаграждения.

С оглед обстоятелството, че е налице забрана за предприемане на обезпечителни и изпълнителни действия, то законодателят е предвидил относително реципрочна мярка за защита на правния интерес и на кредиторите, а именно спиране течението на погасителната давност за времето до отмяната на извънредното положение, като последицата е приложима за всички давностни срокове, водещи до погасяване правото

на принудително изпълнение за вземания на частноправни субекти, какъвто е и ответникът в настоящото производство.

Съгласно § 13 от ПЗР към ЗИДЗЗ (ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по ЗМДВИП, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Ето защо и за периода от 13.03.2020 г. до 21.05.2020 г. давностния срок е спрял да тече. Течението му се е възобновило отново, считано от 22.05.2020 г. или същият е спрял за период от 2 месеца и 8 дни.

Следователно и дори подадените от кредитора молби по изпълнителното дело да бъдат игнорирани, като се съобрази периодът на спиране течението на давностния срок за времето на извънредното положение по силата на закона, то и давността би изтекла на 06.01.2024 г., но доколкото към 29.12.2023 г. производството е спряно и не е налице възможност за кредитора да предприема действия, насочени към събиране на вземанията си, то и давност след посочената дата не тече и до приключване на устаните състезания пред настоящата инстанция давността не е изтекла.

Що се отнася до доводите на ищеца, че действията срещу несеквестируемо имущество на длъжника не прекъсвали давността за вземанията, като не са прекъснали давността и неефективно предприетите действия, следва да се посочи, че същите не могат да бъдат споделени. В мотивите на т. 10 на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК е прието, че кредиторът трябва да поддържа със свои действия висиящността на изпълнителния процес, внасяйки съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. Следователно и неуспешните изпълнителни действия, т. е действия, които не са довели до реално събиране на имущество на длъжника, също представляват предприемане на действия по принудително изпълнение, които прекъсват давността на основание чл. 116, б. „б“ ЗЗД. Дали вземането, върху което се налага заповед, действително съществува и може да бъде събрано не са обстоятелства, които водят до невалидност на процесуалните действия на кредитора, а само до тяхната безрезултатност. Те не са правно нищо, а демонстрират ясната воля на кредитора вземането да бъде събрано и съставляват действия, които прекъсват давността /така изрично Определение № 95 от 10.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 3033/2021 г., III г. о., ГК/. Следва да се допълни, че с Определение № 441 от 26.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 495/2022 г., III г. о. изрично е застъпено становището, че изпращането на заповедни съобщения прекъсва давността, без да е необходимо да има осребряване по извършения изпълнителен способ.

От материалите по изпълнителното дело, в т.ч. и с оглед изявленията на кредитора за остатъка от дълга, съдържащи се в подаваните до съдебния изпълнител молби, съдът приема за установено, че ищецът е погасил чрез плащане част от вземанията, за които е предявил отрицателен установителен иск, позовавайки се на погасяване на правото на принудително изпълнение за тези суми по давност. В тази част и доколкото плащанията са направени до 2015 г., същите не се оспорват нито от длъжника, нито от кредитора, съдът приема, че за ищеца не е налице правен интерес да търси защита в настоящото производство, отричайки правото на принудително изпълнение за погасените чрез плащане вземания. Ето защо и в частта относно разноските по заповедното производство в размер на сумата 881,70 лева, за задълженията за мораторна лихва в размер на 9,66 лева, за договорна лихва в размер на 422,80 лева, респ. за сумата за главница за размера над 13 763,20 лева до размера от 15 360 лева, производството следва да бъде прекратено. В тази част **липсва правен спор между страните относно дължимостта на тези вземания**, предвид което на

основание чл. 130 ГПК е недопустимо ищецът да търси защита по реда на чл. 439 ГПК. В тази част производството следва да се прекрати.

В обобщение на всичко изложено съдът приема, че искът по чл. 439, ал. 1 ГПК в допустимата му част (за сумата за главница от 13 763,20 лева) е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход от спора право на присъждане на разноски на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 4 ГПК възниква само за ответника, който е заявил, че не претендира такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ВРЪЩА на основание чл. 130 ГПК искова молба, вх. № 236434/23.08.2023 г., уточнена с молби, вх. № 275822/05.10.2023 г. и вх. № 298973/24.10.2023 г., подадена от Й. А. Н., ЕГН *****, чрез адв. К. Т., със съдебен адрес: гр. София, ул. „...“, в частта, с която срещу "Е., ЕИК .", е предявен иск по чл. 439, ал. 1 ГПК за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение за следните вземания, за които по ч.гр.д. № 28657/2013 г. по описа на СРС е бил издаден изпълнителен лист, а именно: за сумата 881,70 лева, представляваща разноски за производството по ч.гр.д. № 28657/2013 г. по описа на СРС, 45 с-в, за сумата 9,66 лева, представляваща мораторна лихва за периода 26.02.2013 г. – 20.06.2013 г., за сумата 422,80 лева, представляваща договорна лихва за периода 25.10.2012 г. – 20.06.2013 г., както и за сумата над 13 763,20 лева до размера от 15 360 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № FL655167/25.09.2012 г. и **ПРЕКРАТЯВА** производството по гр.д. № 47027/2023 г. по описа на СРС, 41 състав **в посочената част**.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Й. А. Н., ЕГН *****, чрез адв. К. Т., със съдебен адрес: гр. София, ул. „...“, срещу "Е., ЕИК .", **иск с правно основание чл. 439, ал. 1 ГПК** за признаване за установено, че е погасено по давност правото на принудително изпълнение за сумата 13 763,20 лева, представляваща главница по договор за потребителски кредит № FL655167/25.09.2012 г., за която по ч.гр.д. № 28657/2013 г. по описа на СРС е бил издаден изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изпълнително дело № 5374/2018 г. по описа на ЧСИ М. Б., рег. № 838 КЧСИ.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____